

將軍

สงครามฟ้า
พิชิตปฐพี

12

ทะเลสาบ
ฮัง
นาค
นาค

Mao Ni เขียน นาคแดง แปล

สยบฟ้าพิชิตปฐพี 12

Mao Ni เขียน มดแดง แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 12

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2017 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2065-4

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จنگlom

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

นับตั้งแต่หนังสือเดินทางสู่ทุ่งร้างก็อดรู้ลึกเป็นห่วงซึ่งซึ่งขวัญใจมหาชน ไม่ได้ ที่ว่าห่วงไม่ใช่เรื่องความปลอดภัย เพราะก่อนไปหนังสือได้เที่ยวฝากฝังใครต่อใครเอาไว้ซะขนาดนั้น แต่ที่ว่าห่วงคือห่วงความรู้สึกของสาวน้อยต่างหากว่าจะเศร้าจะเหงาแค่ไหน

ดังนั้นเมื่อซึ่งซึ่งรับชายชราคนหนึ่งมาอาศัยอยู่ด้วยกัน บรรยากาศความอบอุ่น ความเป็นครอบครัวก็แผ่ฟุ้งทะลุตัวอักษรออกมาให้เราสัมผัสรับรู้จนอดคิดไม่ได้ว่าอยากให้ช่วงเวลานี้ดำรงอยู่ตลอดไป แม้จะรู้ว่าชายชรานั้นมีอำนาจและเป็นตัวอันตรายเพียงใดก็ตาม

แต่ไม่ว่าจะเป็นผู้ส่งสงฆขนาดไหนก็ไม่อาจลบอดีตตัวเองได้ สักวันย่อมต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ตนเคยทำ และดูเหมือนว่าสำหรับชายชราที่ซึ่งซึ่งเรียกหาเป็นอาจารย์ผู้นี้ วันที่เขาต้องแสดงความรับผิดชอบจะมาถึงแล้ว

เตรียมตัวเตรียมใจกันไว้ให้ดีๆ เพราะ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี' เล่ม 12 ขึ้นอารมณ์มาเต็ม!!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นที่ยั้งหนึ่ไม่พินคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดิ์คะนักอ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้
มีนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่าง
ของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่น
ตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เทิดทูนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจ
สามารถจุดเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ใช้ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติใน
การฝึกดาบ แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมันสมองระดับอัจฉริยะของ
ภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและ
ประวัติศาสตร์ สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละคร
แต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้ลึกหลากหลายอารมณ์ บทนี้
เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้
เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

บทที่ 1

พบน้าสหายเก่า

ซังซังเดินหมากไม่เป็น พอเดินตาแรกก็วางหมากไว้ในตำแหน่ง
 ย่ำแย่ที่สุด จนเว่ยกวงหมิงไม่ว่าจะขบคิดอย่างไรก็มีอาจแก้ไขสถานการณ์
 ให้ดีขึ้นขึ้นมาได้ ยิ่งเล่นไปหมากดำก็ยิ่งได้เปรียบอย่างเห็นได้ชัด แต่
 โบหน้าเงินผีผีแทนที่จะปรากฏแววกระหิ่มยินดีของผู้ที่กำลังจะ
 กำชัยชนะ กลับดูเคร่งเครียดเอาจริงเอาจัง ชมับและหน้าผากถึงกับ
 ผุดเหงื่อเม็ดโป้ง ไหลย่อยมาถึงคางเม็ดแล้วเม็ดเล่า

เทียบกันแล้วสีหน้าของเว่ยกวงหมิงดูสงบนิ่งและผ่อนคลายกว่า
 ทางหนึ่งดื่มชาที่ซังซังยกมาให้ อีกทางหนึ่งเดินหมากอย่างสบายอารมณ์
 เพียงทอดถอนใจกล่าวออกตัวว่า

"ลิปสี่ปีแล้วที่ได้สัมผัสตัวหมาก รู้สึกมือไม้เก้ๆ กังๆ อยู่บ้าง"

"ได้ยินคำว่า 'ลิปสี่ปี' เงินผีผีก็ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อมือเป็นระวง
 แม้โบหน้าไม่แสดงพิรุณ แต่ในใจกลับคร่ำครวญ

เป็นมันจริงๆ ด้วย!

เว่ยกวงหมิงเงยหน้าขึ้นยิ้มให้ ก่อนถามว่า

"เมื่อครู่เรียกให้เจ้าเดินหมาก เหตุไฉนเจ้าถึงจะเดินหนี"

เงินผีผีตอบอย่างนอบน้อม

"เพราะท่านเก่งกว่า ข้าเดินหมากสู้ท่านไม่ได้ จึงไม่욕สู้"

เว่ยกงหมิงเห็นมันหลังเหงื่อชุ่มโชกก็ถามยิ้มๆ ว่า

"เจ้ากลัวอะไรอยู่"

เงินผีผีตอบที่อ้อๆ

"กลัวท่าน"

เว่ยกงหมิงส่ายหน้ากล่าวว่า

"ที่ข้าอุทิศตนรับใช้เฮ่าเทียนมาชั่วชีวิตมิใช่เพราะอยากให้ผู้คนกลัวข้า"

เงินผีผีเสียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวเสียงเบา

"ความตั้งใจแต่ดั้งเดิมกับผลลัพธ์มักไปกันคนละทาง"

เว่ยกงหมิงมองมันแว่หนึ่ง แล้วจู่ๆ ก็ถามว่า

"เจ้าแซ่เงิน?"

เงินผีผีตอบ

"ใช่ ข้ามีนามว่าผีผี"

เว่ยกงหมิงพยักหน้า กล่าวว่า

"เจ้าก็รู้ว่าข้าเพิ่งออกมาได้ไม่นาน แต่ตอนอยู่ที่นั่นก็ได้ยินแล้วว่า เจ้าหนีออกจากอารามจื่อไสว และยังกราบไหว้จอมปราถณีย์เป็นอาจารย์"

เงินผีผีเอาแต่จ้องกระดานหมากตาเขม็ง ปากตอบว่า

"ใช่"

เว่ยกงหมิงยิ้มละไม

"เช่นนั้นแล้วเจ้าจะกลัวข้าไปไย อันที่จริงต่อให้เจ้าไม่ใช่ศิษย์ของ จอมปราถณีย์ ข้าก็ต้องเห็นแก่หน้าอารามจื่อไสว มีหรือจะทำให้เจ้ายุ่งยาก

ลำบากใจ เขาเถาซานก็อยู่ห่างจากอารามไม่ไกลนัก"

เงินผีปีศาจเหินบอบหน้าอีกครั้ง พยายามข่มกลั่นความแตกตื่น
ในใจ ก่อหวางหมากสี่ตำลงบนกระดานอีกเม็ด

เว่ยกวงหมิงลดสายตามองตัวหมากที่มันเพ็งวาง สายหน้ากล่าวว่

"ผู้คนล้วนพูดกันว่าเรื่องราวทางโลกก็เหมือนตัวหมาก แต่ตาม
ความเห็นของข้า ที่เหมือนมิใช่ตัวหมาก แต่เป็นแนวทางการเดินหมาก
ต่างหาก ไม่ว่าจะทั้งสองฝ่ายจะดูห่างไกลกันสักเพียงไร ย่อมมีสักวันที่ต้อง
มาบรรจบพบกัน"

เงินผียิ้มขมขื่นขณะกล่าวว่า

"ข้ากลับอยากให้เป็นตัวหมากมากกว่า เพราะหมากดำกับหมากขาว
ไม่มีทางได้สัมผัสกัน"

เว่ยกวงหมิงชวนสนทนาต่อ

"ว่าไปแล้วช่างบังเอิญจริงๆ เมื่อวานข้าเพิ่งพบกับหลวงจีนรูปหนึ่ง
จากวัดเสวียนคง"

เงินผีถามอย่างประหลาดใจ

"วัดเสวียนคงก็มีคนอยู่ในฉางอันด้วยรี จากนั้นเล่า"

เว่ยกวงหมิงตอบ

"มันตาบอดแล้ว และคงต้องรออีกหลายวันกว่าจะเรียกสติกลับ
คืนมาได้"

น้ำเสียงที่กล่าวสงบนิ่งเป็นปกติ แต่เงินผีถึงกับสุดลมหายใจลึก
ด้วยความหนาวเหน็บ มันยกมือเกาศีรษะ ถลึงตาใส่อีกฝ่าย กล่าวเสียงสั้น
ด้วยความขุ่นเคือง

"ดูเถาเถอะ! ขนาดคนของวัดเสวียนคงแท้ๆ ทำนบอกทำมันตาบอด
มันก็ตาบอด ต่อให้เข้ามาจากอารามแล้วเป็นอย่างไร ดวงข้าถูกต้องจริงๆ ที่

ต้องมาพบเจอท่าน ท่านยังมีหน้าบอกให้ข้าไม่ต้องกลัว จงใจแกล้งข้า
ใช่หรือไม่"

เว่ยกวงหึงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เจ้ากับมันไม่เหมือนกัน มันเป็นบุตรที่เกิดจากการลักลอบของ
มหา牟尼น้ำสวด"

เฉินฝีฝีได้ยินเช่นนั้น แววโกรธเคืองบนใบหน้าค่อยจางหายไป

เว่ยกวงหึงถาม

"เจ้าอารมณ์สบายดีหรือไม่"

เฉินฝีฝีส่ายหน้า

"ข้ามาอยู่สถานศึกษาหลายปีแล้ว ไม่รู้ว่าท่านผู้เฒ่าตอนนี้เป็น
อย่างไรบ้าง น่าจะยังท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆ อยู่"

เว่ยกวงหึงพยักหน้า

"ปกติมันมักจะท่องอยู่ในทะเลทางใต้"

สนทนากันถึงตรงนี้ ซังซังก็อุ้มโถใบใหม่เดินเข้ามา เนื้อนมควั่นยัง
ถูกแขวนไว้บนกิ่งสนตรงลานบ้าน มีพินสุ่มไฟอ่อนๆ เอาไว้ ไม่จำเป็น
ต้องยื่นผ้าตลอดเวลา นางจึงเดินออกมาตามความเห็นเว่ยกวงหึง

"โถใบนี้เป็นอย่างไรบ้าง"

เว่ยกวงหึงเงยหน้ามองก่อนถามอย่างประหลาดใจ

"เอามาใช้ทำอะไร"

"ทำน้ำตุนไถ"

ซังซังตอบ

เว่ยกวงหึงถาม

"ในบ้านมีอยู่แล้วโถใบหนึ่งมิใช่หรือ"

ซังซังอธิบาย

"โถเก่าเล็กเกินไป พอนายน้อยกลับมา ตุ่นไบเดียวไม่พอให้เรา
สามคนกินหรอก"

เว่ยกวงหมิงรู้ว่านายน้อยคนนี้มีคุณค่าต่อซังซังมากเพียงไร
จากคำพูดของนาง เห็นชัดว่ามีความตั้งใจให้มันใช้ชีวิตอยู่ด้วยแม้
นายน้อยจะกลับมาแล้ว มิทราบจะทำไม มันซึ่งผ่านโลกผ่านเหตุการณ์
และการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มาจนหมดสิ้น พอฟังแล้วถึงกับรู้สึกอบอุ่น
ชุ่มชื่นหัวใจ มิอาจเป็นสุขไปได้มากกว่านี้อีก

แต่แล้วมันก็เอะใจ หันไปถามเงินฝี่ฝี่

"เจ้ารู้จักศิษย์ของข้า หรือว่า...รู้จักนายน้อยของนาง"

เงินฝี่ฝี่ได้ยินเช่นนั้นก็ปากอ้าตาค้าง พุดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ
ต่ำเสินกวนหน่วยแสงสว่างที่มีความสามารถโดดเด่นที่สุดในรอบ
หลายร้อยปีของอาศรมเทพแห่งนี้หลัง ถึงกับรับสาวใช้หน้าดำของ
หญิงเวียเป็นศิษย์!

เว่ยกวงหมิงเห็นสีหน้าแตกตื่นของเงินฝี่ฝี่ก็เข้าใจความคิด
ของมันทันที จึงกล่าวยิ้มๆ

"ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับโชคชะตา ยากที่จะอธิบายได้"

เงินฝี่ฝี่ยกมือขึ้นปาดเหงื่อก่อนเช็ดกับต้นขา ใช้การเคลื่อนไหว
บรรเทาความแตกตื่นสับสนของตัวเอง ตอบว่า

"นายน้อยของนางคือศิษย์น้องของข้า"

คราวนี้ถึงรอบเว่ยกวงหมิงแตกตื่นบ้าง มันหันไปมองซังซังด้วย
สีหน้างุนงง ผู้สืบทอดของมันกลับเป็นสาวใช้ของศิษย์จอมปราษฎ์
โชคชะตาช่างเล่นตลกอะไรเช่นนี้

เงินฝี่ฝี่จ้องหมากในกระดานตาเขม็ง แล้วตัดสินใจกัดฟันโพล่ง
ออกไปว่า

"ข้ารู้ว่าปีนั้นเป็นท่านผู้เฒ่าที่ปลดท่านลงจากบัลลังก์เทพ จับขังไว้ในศาลาไม้ด ตอนข้ายังเล็กท่านผู้เฒ่าเคยบอกว่าบนเขาเถาซานท่านต่างหากที่ยอดเยียมอย่างแท้จริง ดังนั้นข้าไม่เข้าใจ ในเมื่อท่านบังเอิญได้พบข้า เหตุใดจึงยังรีรอไม่ลงมือ"

บัดนี้ซังซังค่อยสังเกตเห็นความผิดปกติของคนทั้งสอง นางอู๋มโถไบใหม่ไว้แน่น เบิกตากว้างมองเว่ยกวงหมิงกับเงินผีสลับกันไปมา

เว่ยกวงหมิงเงียบไปสองสามอึดใจ ก่อนคืบหมากขาววางลงบนกระดาน ตอบเสียงราบเรียบ

"เจ้าอารามก็คือเจ้าอาราม เจ้าก็คือเจ้า อีกอย่างเจ้าไม่มีปัญญาเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างเจ้ากับมันได้ ดังนั้นเรื่องนี้จึงไม่เกี่ยวกับเจ้า"

พูดถึงตรงนี้มันก็จุกใจ เงยหน้าขึ้นถามเงินผี

"นี่เจ้าเห็นข้าเป็นคนใจคอโหดเหี้ยมชอบการชนฆ่าอย่างนั้นรี"

เงินผียิ้มจืดๆ ตอบว่า

"จ้าวบัลลังก์แสงสว่างจิตเต็มสะอาดบริสุทธิ์ นิสัยสงบนิ่ง ถูกยกย่องว่าเป็นบุคคลที่มีจิตวิญญาณเข้าใกล้เข้าเทียบมากที่สุดในปัจจุบันนี้เพียงแต่ทุกคนรู้ว่าท่านมิใช่ตำแหน่งกวนหนวยแสงสว่างธรรมดาทั่วไป ยี่สิบปีที่ผ่านมา จำนวนคนที่ถูกเจ้านิกายกับจ้าวบัลลังก์พิพากษาและจ้าวบัลลังก์โองการฟ้าสั่งหาร รวมกันแล้วไม่แน่ว่าจะมากกว่าที่ท่านลงมือเพียงคนเดียว"

เว่ยกวงหมิงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ที่เจ้าพูดหมายถึงสองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสิบสี่ปีก่อน"

เงินผีรีรวบรวมความกล้าเงยหน้าขึ้นสบตาที่ดูราวกับว่าจะสามารถมองทะลุทุกสรรพสิ่งในโลก ไม่ว่าจะเป็แสงสว่างหรือความมืด

ก่อนกล่าวออกไปตามตรง

"อาจารย์กับศิษย์พี่ใหญ่ไม่อยู่ แต่ในเมื่อข้ารู้ว่าท่านอยู่ที่นี้ จะอย่างไรก็ต้องลองรังวัดท่านไว้ มิเช่นนั้นข้าคงไม่มีหน้ากลับไปพบ ศิษย์พี่รอง"

เว่ยกวงหมิงส่ายหน้า

"แต่ไหนแต่ไรจอมปราชาฐฎีในความทรงจำของข้ามิใช่พ่อค้าเร่ขาย คีลธรรมที่น่าสะอิดสะเอียนพรรคนั้น เจ้าไยต้องผูกมัดตัวเองเช่นนี้"

เงินผีตีตอบชื่อๆ

"หากศิษย์พี่รองรู้ว่าข้านั่งเฉยมองตาปริบๆ ดูท่านจากข้างอันไป คงต้องทุบตีข้าตายแน่"

เว่ยกวงหมิงพึมพำกล่าวว่า

"เขียนเชิงรอนตอนนี้อายุก็ไม่น้อยแล้ว ยังมีนิสัยดูร้ายเจ้าอารมณ์ ถึงเพียงนี้เสียหรือ"

เงินผีตีถาม

"ไม่อย่างนั้นก็ให้ข้าไปส่งข่าวให้ศิษย์พี่รองมาพบกับท่านดีหรือไม่"

เว่ยกวงหมิงยิ้มพลางส่ายหน้า คิดในใจ เจ้าเด็กอ้วนน่ารักคนนี้ กลับหน้าด้านไร้ยางอายอยู่หลายส่วน หลังขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง มันก็หันไป กล่าวกับซังซัง น้ำเสียงเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์

"ข้าต้องไปแล้ว"

ซังซังยืนอ้อมโถงอยู่นาน แต่กลับเข้าใจคำสั่งนทาตอนทำย เพียงแค่ไม่กี่ประโยค ที่แท้อาจารย์ของนางถึงกับเป็นตาเดินกวนหน่วย แสงสว่างของอาศรมเทพ และตอนนี้กำลังถูกคนทั้งแผ่นดินตามหาตัว กันให้ควัก

ซังซังพยายามข่มกลิ่นความรู้สึกแตกตื่น กระชับโถใบใหม่ใน

อ้อมแขนให้แน่นขึ้น มิเช่นนั้นมันคงตกพื้นแตกเป็นเสี้ยนๆ ไปแล้ว

เว่ยกวงหึงถามด้วยน้ำเสียงและสีหน้าจริงจัง

"งาไม่มีได้อยู่ในเมืองฉางอัน อีกทั้งคนของสถานศึกษาก็พบตัว
ข้าแล้ว ดังนั้นข้าไม่ไปก็คงไม่ได้ เจ้า...ยินยอมติดตามข้าไปหรือไม่"

ซังซังก้มหน้ามองปากโกที่มีลักษณะเหมือนปากบ่อ จมูกยังสูดได้
กลิ่นทรายใหม่เล็กน้อย เสียบไปนานไม่ยอมตอบ

อาจารย์ไม่เพียงดีต่อนาง ยังดูโดดเด่นยิ่งอึ้งยิ่ง ที่ผ่านมามี
เหมือนอาจารย์จะเอาช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตมาฝากไว้บนบ่าของนาง
ย่อมต้องหวังเป็นอย่างยิ่งว่านางจะตามไป นางมีหรือจะไม่เข้าใจ แต่
นางกลับมีเหตุผลที่ต้องปฏิเสธ

สุดท้ายซังซังก็เงยหน้าตอบว่า

"ข้าต้องอยู่บ้านรอนายน้อยกลับมา"

เว่ยกวงหึงคล้ายล่องรู้อยู่ก่อนว่าต้องได้ยินคำตอบเช่นนี้ จึงยิ้ม
เล็กน้อย ในรอยยิ้มแฝงความเศร้าเสียใจอยู่ลึกๆ

ทันใดนั้นเสียงก่นด่าด้วยความเดือดดาลพลันแว่วมาจากหน้าร้าน
เหล้าปี๋ไจ

"ใครจะรู้ว่านายน้อยโง่เงาของเจ้าจะกลับมาเมื่อไหร่! แต่ข้าอยาก
รู้กันว่าใครกันที่บังอาจจะพาสาวใช้หน้าดำของศิษย์ข้าไป"

หลังเสียงรอกเท้าย่ำดังแซะๆ ชายชราในชุดนักพรตหลวมโพกที่
เต็มไปด้วยคราบน้ำมันส่งกลิ่นเหม็นตุก็ปรากฏตัวขึ้นที่หน้าประตู มัน
เดินเชิดหน้าเข้ามา ดวงตารูปสามเหลี่ยมสาดประกายเจิดจ้าด้วยโทสะ

ทว่าพอสายตาระทบเข้ากับร่างของเฒ่าชราสวมเสื้อนุ้ยฝ้าย
หลังอ้อมๆ ความดุร้ายก็บินหายเข้ากลีบเมฆ ใบหน้าสงบนิ่งราวกับ
ธารน้ำบนยอดเขาสูงไปในบัดดล

ก่อนพายุจะมา คีลินลมมักจะสงบเสมอ

เว่ยกงหมิง ต่ำเส้นกวนหน่วยแสงสว่างผู้หลบหนีจากเขาเถาซาน ได้เสด็จสุขกับช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตในร้านขายภาพวาดที่ไม่มีอะไร สะดุดตาของฉางอันเป็นระยะเวลาหนึ่ง จบจนถึงวันนี้ในฤดูเหมันต์ มันจึงได้พบกับสหายเก่าเหยียนเซ่อต้าซื่อ

หนึ่งนั่นคือจ้าวบัลลังก์แสงสว่างผู้มีความสามารถลึกลับที่สุดจะหยั่ง ในรอบหลายร้อยปีของอาศรมเทพแห่งซีหลิง อีกหนึ่งคือจอมยุทธ์ทเวะ ที่สามารถเดินบนเส้นทางของมรรคาแห่งยันต์ได้ไกลที่สุดในรอบหลาย ร้อยปี

หนึ่งในพวกมันคือคนทรยศของนิกายเฮ่าเทียน อีกหนึ่งคือกั๋งเฟิง ของเฮ่าเทียนฝ่ายใต้

การพบกันโดยไม่ทันตั้งตัวจนแม้แต่โชคชะตาเองยังตกตะลึงนี้ จะนำมาซึ่งผลลัพธ์อย่างไรบ้าง

ภายในร้านเหล่าปีใจจมจ่อมลงสู่ความเงียบ เป็นความเงียบที่สงบนิ่งราวกับความตาย

พวกมันทั้งสองต่างก็จ้องหน้ากันอยู่อย่างนั้น

ซึ่งซังเองก็มองสองเดมาซราสลับกันไปมา

มีเพียงเงินฝืดที่ไม่มองหน้าใคร เอาแต่จ้องกระดานหมากรุกตรงหน้า เหนือไหล่โซมกาย

สุดท้ายเหยียนเซ่อเป็นฝ่ายทอดถอนใจ กล่าวขึ้นก่อนว่า

"ข้าหาตัวเจ้าไปทั่วเมืองฉางอันมาหลายวันแล้ว"

เว่ยกงหมิงเองก็ทอดถอนใจ กล่าววว่า

"ข้าก็หลบเจ้าอยู่ในเมืองฉางอันมานานหลายวันแล้ว"

เหยียนเซ่อสารภาพ

"ข้าไม่ได้อยากจะพบเจ้า"

เว่ยกวงหมิงก็สารภาพ

"ข้าก็รู้ว่าอยากจะพบเจ้า"

เหยียนเซ่อซ่มกลั่นความรู้สึกหลากหลายที่ประดังกันเข้ามา กล่าวกับสหายเก่าด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"แต่ในเมื่อได้พบกันแล้ว นอกจากรำลึกถึงความหลัง ยังมีเรื่องบางอย่างต้องทำให้เสร็จ"

เว่ยกวงหมิงลุกขึ้นคารวะ กล่าวด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา

"เชิญ"

เหยียนเซ่อเดินมาหยุดยืนลงตรงหน้าสหายเก่าพลางส่ายหน้าถอนใจ พอนหันไปทางเงินฝี่ฝี่ที่นั่งก้มหน้ามองกระดานหมากรุกอย่างเจียมเนื้อเจียมตัวก็ส่ายหน้าถอนใจอีกคำรบ ถามว่า

"หมูนี่เจ้าอารามสบายดีหรือ"

เงินฝี่ฝี่เงยหน้าย้อนถามอย่างนึกขงน

"ท่านก็รู้ว่าหลายปีมานี้ข้าอยู่แต่ในสถานศึกษา จะรู้ได้อย่างไรว่าท่านผู้เฒ่าสบายดีหรือไม่"

เหยียนเซ่อลูบเคราที่มีอยู่หรือมแทรกม ถลิ่งตาใส่ กล่าวเสียงหงุดหงิด

"ถามแค่นี้ก็ยังไม่รู้ อีกทั้งเจ้าก็ไม่มีความหลังที่รำลึกกับพวกข้า และเจ้าก็หนีออกจากอารามมานานแล้ว เช่นนั้นข้ายังต้องเกรงใจเจ้าอีกหรือไม่"

เงินฝี่ฝี่ยิงจับต้นชนปลายไม่ถูก เกาศีระชะแกรกๆ ตอบไปว่า

"ยอมไม่ต้อง"

ครานี้เหยียนเซ่อถึงกับตวาดเสียงดัง

"ก็แล้วทำไมยังไม่ลุกให้ข้านั่ง จะนั่งเป็นลูกนกกระทาเปี้ยกฝนอยู่
อีกทำไม!"

เงินผีผีรับตะลึงตะลึงลุกขึ้นไปยืนห้อยมืออยู่ด้านข้าง แอบบ่นอยู่ในใจ ผู้ใดจะไปรู้ว่าท่านทั้งสองต้องการทำอะไร ที่แท้ดำเดินกวนหนว่ย
แสงสว่างกล่าวเชิญท่านให้นั่งลงเพื่อเล่นหมากล้อมนี้เอง

เหยียนเซ่อไม่สนใจมันอีก สะบัดแขนเสื้อแล้วนั่งลงอย่างสง่างาม
ครั้นเห็นสถานการณ์ของหมากล้อมดำเป็นฝ่ายได้เปรียบก็พึงพอใจเป็น
อย่างยิ่ง ปรายตามองเงินผีผีด้วยสายตาชื่นชมแวบหนึ่ง

เว่ยกงหมิงยิ้มเล็กน้อย แแบมือขวาเป็นเชิงให้เดินหมาก

เหยียนเซ่อวางตัวหมากล้อมเม็ดหนึ่ง ถามว่า

"ระยะนี้สบายดีหรือ"

เว่ยกงหมิงคืบหมากขาวไว้เม็ดหนึ่ง ตอบเสียงเบา

"ทุกครั้งที่เจ้ากลับไปเขาเถาซานจะต้องไปเยี่ยมข้าที่ศาลามีด ย่อม
รู้ว่าข้าสบายดีหรือไม่ ดังนั้นถ้าระยะนี้หมายถึงตอนอยู่ที่นี้ ก็ต้อง
บอกว่าสบายดีไม่แล้ว"

เหยียนเซ่อจ้องกระดานหมาก เเงิบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวว่า

"ต่อให้ชีวิตบนเขาเถาซานไม่ราบรื่นตั้งใจ แต่ฟ้าดินกว้างใหญ่
ไพศาล ไยต้องถ่อมมาถึงฉางอัน"

เว่ยกงหมิงตอบอย่างยิ้มแย้ม

"วันนั้นศิษย์น้องของเจ้าก็ถามข้าแบบนี้"

แม้หนึ่งในพวกมันจะมีได้สวมชุดนักรบ แต่ที่นั่นขุนาภกระดาน
หมากล้อมอยู่ในขณะนี้กลับเป็นนักรบชานานแท้ ทั้งยังเป็นสองพรตเฒ่า
ที่ยอดเยี่ยมที่สุดของนิกายเฮ่าเทียนในช่วงหลายร้อยปีมานี้ มีคุณสมบัติ
พอที่จะทั้งนามอันลือเลื่องไว้ในบันทึกประวัติศาสตร์

เงินฝัฝี่แม้จะเป็นยอดคนด้านรู้ชะตา ชาตีกำเนิดก็สูงส่งพอให้
เชิดหน้าได้อย่างเต็มภาคภูมิ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าพวกมันก็เป็นได้แค่คน
ร่นเยาว์ที่สงบเสงี่ยม คอยยกขาส่งน้ำ 'ไม่กล้าสอดปากส่งเสียงลักคำ

เหยียนเซ่อจิบซาไปหนึ่งคำ แล้วใช้ปลายลิ้นเลียเศษใบชาที่ติดบน
พื้นหน้าออก คิ้วขมวดมุ่น รู้สึกว่าชาถ้วยนี้รสชาติเลวร้ายยิ่ง มันเงยหน้า
กล่าวว่า

"ข้ายังจำคำของเจ้าอารามได้ เจ้าคือผู้ที่มีความสามารถยอดเยี่ยม
ที่สุดบนเขาเถาซาน กระทั่งว่ายังเหนือล้ำไปกว่าเจ้านิกาย มิทราบว่
ตอนนี้ยังเป็นเช่นนั้นอยู่หรือไม่"

เว่ยกวงหมิงนึกถึงนักพรตชุดเขียวขึ้นมาแวบหนึ่ง ยิ้มเล็กน้อยก่อน
ตอบว่า

"เมื่ออยู่ต่อหน้าเจ้าอาราม ผู้ใดจะกล้ารับสมอ้างว่าตัวเองยอดเยี่ยม
ที่สุด"

เหยียนเซ่อคืบหมากดำขึ้นมา ซ้อออกไปนอกร้าน กล่าวว่า

"แต่ต่อให้เจ้ายอดเยี่ยมแล้วจะทำไ่ม่ ที่นี่คือเมืองฉางอัน ที่นี่คือ
ค่ายกลของข้า เจ้าไม่มีทางเอาชนะข้าได้"

เว่ยกวงหมิงพยักหน้า มีหรือมันจะไม่รู้ว่าเมืองฉางอันก็คือค่ายกล
สยบทเวะ เหยียนเซ่อเมื่อรับหน้าที่ควบคุมค่ายกล ขอเพียงตัวอยู่ในเมือง
ก็เท่ากับอยู่ในฐานะที่ไม่มีวันพ่ายแพ้

"แต่ข้าก็ยังไม่ยืนยันความคิดของข้าในวันนั้นอยู่"

เว่ยกวงหมิงกล่าวยิ้มๆ

"ข้าก็แค่พรตเฒ่าที่คอยยึดลมหายใจให้มีชีวิตอยู่ต่อไปวันๆ คิดจะ
เอาสูดยอดค่ายกลมาใช้กับตัวข้า หรือเจ้าไม่นึกเสียดาย"

เหยียนเซ่อทอดถอนใจ

"ตาเฒ่า คำว่า 'ยึดลมหายใจให้มีชีวิตอยู่ต่อไปวันๆ' นี่ใช้ได้ดี พวกเรา ล้วนแก่หง่อม ไม่นานก็ต้องกลับคืนสู่อ้อมอกของเฮ้าเทียน หากสามารถ อยู่ลิ้มรสความสุขของมนุษย์ได้นานกว่านี้อีกนิดย่อมเป็นเรื่องน่ายินดี ถ้าเจ้าไม่มา อย่างน้อยข้ายังจะอยู่ไปได้อีกสักปีหรือครึ่งปี ส่วนเจ้า ข้าเชื่อว่า จะอยู่ได้นานกว่าข้าเสียอีก"

เว่ยกวงหมิงมองมาอย่างแน่วแน่ ก้าวตอบว่า

"เจ้าก็รู้ ดวงตาข้าบางครั้งสามารถมองเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ ดังนั้นข้าจึงรู้ว่าการมาฉางอันของข้าในคราวนี้ยากที่จะได้กลับไป"

เหยียนเซ่อสายหน้า

"ในเมื่อรู้แล้วไปต้องมา"

เว่ยกวงหมิงตอบ

"คนทุกคนเมื่อเดินมาถึงจุดสุดท้ายล้วนต้องกลับคืนสู่จุดกำเนิด ของชีวิต เรื่องนี้ไม่ได้ทำให้ข้าเป็นทุกข์หรือหวาดกลัว เวลาเป็นเพียง ลำดับการของเรื่องราว พวกเราควรใช้เวลาไปกระทำเรื่องที่เหมาะสมทำให้ เสรีจิ้น หากไม่แล้วก็เท่ากับเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์"

เหยียนเซ่อเสียบงันไปเป็นครู่ จากนั้นวางตัวหมากลงบนกระดาน กล่าวว่

"ดังนั้นที่เจ้ามาก็เพื่อย้อนเวลาไปยังจุดเริ่มต้น ทำเรื่องในปีนั้นต่อ ให้เสร็จ"

เว่ยกวงหมิงส่งเสียงอึมเบาๆ ในลำคอเป็นการตอบรับ

เหยียนเซ่อยิ้มพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงปลดปลง

"แม้จะฝึกฉานมาถึงช่วงสุดท้าย ที่ฝึกก็ยังคงเป็นจิตดวงเดิม เฒ่าชราเหมือนไม้ผุๆ อย่างพวกเราไหนเลยจะเปลี่ยนแปลงวิธีคิดได้ แล้วไปเถอะ ถึงอย่างไรตอนนี้อีกก็มีผู้สืบทอดแล้ว จะมัวมานั่งขังขอบ

อาลัยอาวรณ์ต่อโลกนี้อีกทำไม จริงสิ ตอนนั้นเจ้ายังถูกคุมขังอยู่ อาจ
จะยังไม่รู้เรื่องนี้"

เว่ยกงหวิงทราบดีถึงความร้ายกาจของเหยียนเซอในมรรคา
แห่งยันต์ และยังรู้อีกว่าจอมยันต์เทวะคนหนึ่งจะค้นหาผู้สืบทอด
ที่มีศักยภาพเพียงพอได้เป็นเรื่องที่ยากเย็นเหลือใจเพียงไร ดังนั้นพอ
ได้ยินว่าสหายสามารถหาผู้สืบทอดได้แล้วก็ทั้งแตกตื่นตกใจและร่วม
ยินดีปรีดาตามไปด้วย

เหยียนเซอเห็นสีหน้าอีกฝ่ายก็กล่าวอย่างภาคภูมิใจ

"ศิษย์ข้าคนนี้มีธรรมดาเลย แค่ตากฝนก็สามารถเข้าถึงมรรคา
แห่งยันต์ วันหน้าด่านผานจะต้องไปไกลกว่าข้าแน่นอน เรื่องอื่นๆ ข้า
ไม่คิดจะถกเถียงกับตาแก่น่าเบื่ออย่างเจ้า เพราะแค่เรื่องหาคนรับช่วง
ต่อได้ก็ทำให้ข้าเหนือกว่าเจ้าหลายขุมแล้ว"

เว่ยกงหวิงยิ้มพลางปรายตามองซังซังที่ยืนเงียบอยู่ข้างกาย
กล่าวเสียงเบาว่า

"เจ้ามีข้าก็มี อีกทั้งนางก็ไม่เลวเช่นกัน ข้าคิดว่าต่อไปนางจะต้อง
ไม่ด้อยไปกว่าศิษย์ของเจ้าอย่างแน่นอน"

น้ำเสียงของมันราบเรียบ แต่กลับแฝงไว้ด้วยความมั่นใจไม่ยอม
อ่อนข้อให้ เพราะในสายตาของเว่ยกงหวิง ซังซังก็คือของขวัญที่เฮาเทียน
ประทานให้ คือโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตมัน ต่อให้เหยียนเซอไซค์ดี
หาผู้สืบทอดมรรคาแห่งยันต์ได้ก็ไม่มีทางเอามาวิจารณ์เปรียบเทียบกับ
ศิษย์รักของมัน

เหยียนเซอตะลึงลานไป เหตุไฉนจึงมีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนี้ สหาย
มันจ้าวบัลลังก์แสงสว่างก็สามารถหาผู้สืบทอดได้ก่อนตาย ทว่าพอ
มองตามสายตา พบว่าผู้สืบทอดที่อีกฝ่ายหมายถึงคือซังซัง สีหน้าก็พลัน

แปรเปลี่ยน ในความแตกตืนงงววยเริ่มบังเกิดความรู้สึกว่่าเรื่องนี้ช่าง
นำหัวร่อสั้นดี

"ศิษย์ของเจ้าก็คือ...นางหนูน้อยหน้าดำคนนี้น่ะรี"

เว่ยกวงหมิงถลิ่งตาใส่มัน รีบกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ถูกต้อง แต่นางไม่ดำ"

"ฮ่าๆๆ!"

เหยียนเซ่อมือหนึ่งชี้หน้าซังซัง อีกมือกุมท้องหัวร่ออหอย มัน
กล่าวไปหัวเราะไปว่า

"ฮ่าๆๆ เจ้ารู้หรือไม่ว่า ศิษย์ที่เจ้าภูมิใจจนหน้าบานขนาดนี้...ก็คือ
สาวใช้ของศิษย์ข้า"

เว่ยกวงหมิงรู้สึกงุนงง ขมวดคิ้วถามขึ้นว่า

"เอ๊ะ คนผู้นั้นมิใช่ศิษย์ของจอมปราชญ์หรือกริ"

เหยียนเซ่อยกคิ้วกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง

"ข้าฉวยโอกาสตอนจอมปราชญ์ไม่อยู่แย่งตำแหน่งอาจารย์มา"

เว่ยกวงหมิงพยักหน้ารับรู้

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ คิดไม่ถึงว่าพ่อหนุ่มน้อยจะโชคดีถึงเพียงนี้...

แต่ซังซังเป็นสาวใช้ของมันแล้วเป็นไร ต่อไปพอนางเข้าใจวิชาเทพที่ข้า
ถ่ายทอดให้อย่างทะลุปรุโปร่ง ต่อให้ไม่ไปอาศรมเทพสืบทอดตำแหน่ง
ข้า ก็จะต้องกลายเป็นบุคคลที่โดดเด่นที่สุดในบรรดาผู้ฝึกฆานรุ่นเยาว์
ของนิกายเฮ่าเทียน สุดที่ศิษย์ของเจ้าจะเทียบได้"

เหยียนเซ่อแค้นหัวร่อ กล่าวเย้ยมาว่า

"ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ว่าศิษย์ของข้าคือว่่าที่ราชครูคนต่อไปของ
ต้าถัง และกายภาคน้ำภายใต้การสอนสั่งของจอมปราชญ์มันจะมี
ความสำเร็จถึงขั้นใด เอาแค่ความสัมพันธ์ระหว่างมันทั้งสอง ต่อให้

ต่อไปนางหนูซังซังได้เป็นจ้าวบัลลังก์แสงสว่าง แต่พอพบหน้าลูกศิษย์
ซำก็ยั้งต้องปฐเตียงพับผ้าห่มให้ หรืออาจถึงขั้นนอนลุ่มเตียงให้ด้วยก็ได้"

เว่ยกงหมิงถามอย่างหมั่นไส้เต็มทน

"เจ้าภูมิใจมากอย่างนั้นสิ"

เหยียนเซ่อถ่มน้ำลายออกมาคำหนึ่ง กล่าวอย่างสะใจ

"อย่างน้อยซำก็สามารถข่มเจ้าได้เรื่องหนึ่ง จะไม่ให้ภูมิใจได้
อย่างไรเล่า"

ภาพตรงหน้าคล้ายภาพของสหายผู้รู้ใจกำลังถกเถียงกันเหมือน
เด็กๆ แต่ในความเป็นจริงเป็นเพียงการสนทนาเพื่อยื้อเวลาที่ต้องต่อสู้
ตัดสินใจตายให้ยาวขึ้นอีกหน่อยเท่านั้น

ซังซังหยิบไม้กวาดกับถังน้ำออกมาจากหลังบ้าน ตระเตรียมทำ
ความสะอาดพื้น นางไม่ค่อยเข้าใจคำสนทนาของคนทั้งสองนัก รู้แต่
เพียงว่าความสัมพันธ์ของพวกมันคล้ายมีความขัดแย้งกันอยู่เล็กๆ ทำให้
นางกังวลใจว่าพวกมันอาจถึงขั้นลงไม้ลงมือกัน

เงินฝี่ซึ่งตอนนี้อยืนตัวเกร็งอยู่ข้างโต๊ะกลับฟังเข้าใจเป็นอย่างดี
มันมองสองยอดคนในตำนานตรงหน้าพลางรับรู้ถึงกลิ่นอายฆ่าพื้นที่แผ่
ออกมาจากร่างแห่ง่อม จึงยั้งตั้งเครียดหวาดหวั่น ร่างอ้วนกลมมิทราบ
ว่าหลังเหวี่ยงออกมาจนเสื่อตัวในเป็ยกขึ้นไปแล้วก็รอบ เนื้อตัวสิ้นสะท้าน
ราวกับจะเป็นไ้ซันมา

มันหมดปัญญาจะแก้งทำเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น หมดปัญญา
จะหลอกตัวเองว่านี่เป็นเพียงคำสนทนาของเผ่าชราสองคนได้ต้นไหว
ตรงมุมถนนข้างบ่อน้ำ มันลุกพรวดขึ้น ถามเสีงงกระหืดกระหอบว่า

"เข้าไปก่อนได้หรือไม่"

เว่ยกงหมิงกับเหยียนเซ่อตวาดขึ้นพร้อมกัน

"ไม่ได้!"

เงินผีผีถูกเสียงตวาดทำเอาสะดุ้งโหยง แขนจึงไปชนเข้ากับโต๊ะจนกระดานหมากพลิกคว่ำ ตัวหมากร่วงตกพื้นดังกรียวกราว กลิ้งกระจายไปทั่ว

เหยียนเซ่อมองกระดานที่ไม่มีตัวหมากเหลือสักเม็ด ถอนใจอย่างซีมเศร้า

"เห็นทีหมากตานี้คงต้องยุติลงแต่เพียงนี้"

เว่ยกวงหมิงเจียบไปอึดใจก่อนพยักหน้าอย่างช้าๆ

ซังซังรู้สึกหวั่นๆ ขณะมองตัวหมากตามพื้น ในใจพลันบังเกิดกลางสังหรณ์ว่าเรื่องเลวร้ายกำลังจะเกิดขึ้น

ฝ่ายหนึ่งคืออาจารย์ของนายน้อย อีกฝ่ายคืออาจารย์ของนางซังซังไม่ยอมให้พวกมันทั้งสองต้องต่อยุติกัน ใยต้องต่อยุติ มีผู้เล่นหมากล้อมไปปะทะคารมไปจะไม่ดีกว่าหรือ

นางพิงไม้กวาดไว้กับผนังห้อง ก่อนลดตัวลงนั่งยองๆ กอบตัวหมากที่ตกกระจายเกลื่อนพื้นขึ้น จากนั้นค่อยบรรจงวางลงบนกระดานทีละเม็ดๆ

เพียงชั่วอึดใจ ตัวหมากบนกระดานก็กลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่เม็ดเดียว

"เฮ้อ ยังดีที่เมื่อคู่มองดูแวบหนึ่ง มิเช่นนั้นต้องเล่นใหม่ตั้งแต่ต้น"

ซังซังลูบอกตัวเองอย่างโล่งอก ก่อนหันไปกล่าวกับชายชราทั้งสองว่า

"เล่นต่อได้แล้ว"

ทั้งเว่ยกวงหมิงและเหยียนเซ่อต่างก็ตะลึงงันไป

เงินผีผีก็จ้องตัวหมากบนกระดานตาค้าง กลายเป็นบ่อไปไปอีกคน

สองมือที่โพล่หลังของซังซังเกาะเกี่ยวกันแน่น นางก้มหน้ามอง
ปลายรองเท้าเก่าๆ ที่ไผ่พันซายกระโปรง ถ้ามเสียงเบาหวิว

"ซ้าวางให้ใหม่แล้ว ทำไมไม่เล่นต่อเล่า"

แล้วจู่ๆ ก็เหมือนนีกอะไรขึ้นมาได้ นางเงยหน้าขยับ เบิ่งตาสุกใส
ถามคนทั้งสองว่า

"พวกท่านหิวแล้วกระมัง เช่นนั้นข้าจะไปต้มบะหมี่ไขดาวให้ ดี
หรือไม่"

ศิวอัยยาบ

บทที่ 2

ล้อมชอย

"ของข้าไม่ใช่ต้นหอม"

"ของข้าไม่ใช่น้ำส้ม"

"ของข้าใส่ปะหมี่มากๆ หน่อย"

คนที่ร้องขอเป็นคนสุดท้ายยอมต้องเป็นเงินผีผี จากนั้นมันค่อยเลือนสลายตามาที่กระดานหมากอีกครั้ง คิ้วตกหนาเหมือนตัวใหม่ กระดกขึ้น ใบหน้าเต็มไปด้วยความละอาย แทะลิ้มไปว่าตอนนี้ตัวเองกำลังอกสันขวัญแขวนกับสถานการณ์ตรงหน้า มันคิดอย่างท้อแท้ สาวใช้ตัวน้อยมองปราดเดียวก็สามารถจดจำตำแหน่งตัวหมากทั้งกระดานได้ แล้วมันยังมีคุณสมบัติอะไรไปวางท่ายไสไสนาง อวดอ้างว่าตัวเองเป็นอัจฉริยะได้อีก

เว่ยกวงหมิงยิ้มอย่างได้ที่ ถ้ามว่า

"ศิษย์ข้ายอดเยี่ยมใช่หรือไม่"

เหยียนเซ่อมองตามร่างเล็กๆ จนลับหายเข้าไปในห้องครัว พิมพ์ทำออกมาว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐแท้ๆ"

คำชมจากปากคนทั้งสองไม่มีความเกี่ยวข้องกับอันใดกับความทรงจำอันล้าเลิศที่สร้างความตื่นตระหนกให้กับเงินผีผี แต่เป็นความใสกระจ่างในตัวนางต่างหาก ที่แม้จะทำให้เจ้าตัวดูเหมือนคนที่มึนทึบ แต่จริงๆ แล้วกลับสามารถสะท้อนสรรพสิ่งในโลกได้อย่างชัดเจนแม่นยำ และมีเพียงแต่อาชราที่ผ่านอะไรมาเยอะและมีด้านฉานสูงถึงระดับพวกมันเท่านั้นจึงจะสามารถรับรู้ถึงคุณลักษณะพิเศษนี้ได้

เหยียนเซอตั้งสายตากลับมาที่สหายเก่าก่อนกล่าวว่า

"พวกเราล้วนชราแล้ว แม้ไม่ต้องต่อยุติก็ใกล้ตายเต็มทน นี่คือการพบหน้าครั้งสุดท้ายของพวกเรา เช่นนั้นก็กินบะหมี่ด้วยกันสักชามเถอะ"

ไมนานบะหมี่ไข่ดาวหอมจุกก็ถูกยกออกมา ชามหนึ่งไม่มีต้นหอม ชามหนึ่งไม่ใส่น้ำส้ม อีกชามเส้นบะหมี่เต็มจนแทบล้นขอบชาม

หลังอิมท้องถิ่นแล้วทั้งสองก็เล่นหมากล้อมที่ค้างอยู่จนจบกระดาน แต่เป็นเพราะไม่มีการนับแต้ม จึงไม่รู้ว่ามีใครแพ้ใครชนะ

พวกมันปฏิเสธซึ่งซึ่งที่กระตุ้นให้กินบะหมี่อีกชาม จากนั้นก็เดินหมากอีกหนึ่งกระดาน บอกว่าอยากสนทนารำลึกถึงความหลัง

ซังซังชงชามาใหม่อีกสามถ้วย จากนั้นนางกับเงินผีผีต่างก็ยกม้านั่งมานั่งลงใกล้ๆ เพื่อฟังทั้งสองเล่าถึงเรื่องราวในอดีต ทำทางเหมือนศิษย์กำลังฟังคำสั่งสอนของอาจารย์

เหยียนเซอตำซอกกับเว่ยกวงหมิงคือบุคคลที่มีอายุยืนยาวที่สุดของนิกายเฮ่าเทียนในปัจจุบัน แม้สิบสี่ปีที่ผ่านมา คนหนึ่งจะใช้ชีวิตอย่างรื่นรมย์ในโลกียะ ส่วนอีกคนถูกซังไม่เห็นแสงตะวันอยู่ในเชิงเขาเถาซานด้านหลัง แต่สิบสี่ปีนั้นก็นับว่าสั้นนักเมื่อเอามาเทียบกับเวลาที่พวกมันรู้จักกัน ดังนั้นความทรงจำที่มีร่วมกันจึงมากมายเหลือล้น

เริ่มตั้งแต่ตอนที่พวกมันยังเป็นพรตน้อย พวกมันไปก่อกวนที่เทียนอวี่ว่วนด้วยความคึกคะนอง จนถึงตอนที่เดินทางไปอารามจื่อไส่วรับตำแหน่งตำแหน่งเส้นกวนด้วยกัน ทั้งสองผลัดกันแล้ว ผ่านไปครึ่งค่อนวันก็ยังไม่จบไม่สิ้น

แน่นอน แม้จะเป็นเช่นนี้ แต่ส่วนใหญ่ยังเป็นเหยียนเซ่อที่มีนิสัยชอบพูดเป็นฝ่ายเล่าออกมา เว่ยกวงหมิงเพียงนั่งฟังยิ้มๆ บางครั้งก็พยักพืดหรือท้วงติงแก้ไขเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เยาว์ทั้งสองเข้าใจผิดอย่างเช่น ปี่นั้นอาจารย์ใหญ่เทียนอวี่ว่วนถูกเจ้านิกายคนปัจจุบันเผาหนดครว มิใช่ฝีมือของมัน หรือระหว่างทางไปอารามจื่อไส่วมันไม่ได้ท้องเสียเพราะความตื่นเต้น แต่เป็นเพราะถูกเหยียนเซ่อแอบใช้ขันต์ชุดหนึ่งกลั่นแกล้ง

พรตน้อยที่ซุกซนเกรในสมัยนั้นบัดนี้ได้กลายเป็นบุคคลสำคัญในปฐพีไปแล้ว คนหนึ่งกลายเป็นกั๋งเฟิงเหยียนเซ่อตัวซื่อ อีกคนกลายเป็นจ้าวบัลลังก์หน่วยแสงสว่าง คนที่เคยเผาหนดครวของอาจารย์ใหญ่เทียนอวี่ว่วนได้กลายเป็นเจ้านิกายอาศรมเทพผู้นำเกรงขาม คนเราขอเพียงเคยมีช่วงเวลาสนุกสนาน ใจนเลยจะไม่อยากรำลึกถึง

ความทรงจำเหล่านี้ทั้งอบอุ่นทั้งมีสีสัน จึงเป็นธรรมดาที่คนในวัยไม่ใกล้ฝั่งมักจะนำมารำลึกถึงในยามโพล้เพล้

เว่ยกวงหมิงเหลือบไปเห็นแสงสายัณห์ที่ด้านนอก จึงค่อยพบว่าเวลาผ่านไปเร็วโดยไม่รู้ตัว

ยามนั้นนอกร้านเหล้าปีใจมีแต่ความเงียบสงบ ภายในชอยสี่สิบเจ็ดปราศจากสัมผัสเสียงใดๆ

"สมัยนั้นพวกเราซุกซนเกรเหลือเกิน มีเพียงเจ้านี้แหละที่ดูจะที่มที่ที่สุด ทั้งๆ ที่มีสติปัญญาล้ำเลิศกว่าผู้ใด"

เหยียนเช่อกพูดถึงตรงนี้ก็หันไปมองซังซังแวบหนึ่ง ก่อนกล่าวต่อ
ยิ้มๆ

"พูดถึงเรื่องราวในอดีตจึงค่อยพบว่านางหนูซังซังเหมือนเจ้าใน
สมัยนั้นมาก ตั้งแต่ข้างในมาถึงข้างนอก ไสบริสุทธ์มองไม่เห็นสิ่งแปดเปื้อน
ใดๆ แม้แต่น้อย"

เวยกวงหมีงมองซังซังด้วยสายตาเอ็นดู ก่อนกล่าวว่า

"ข้ายังสู้นางไม่ได้"

เหยียนเช่อกู้สึกสะท่อนใจ ต้องถามขึ้นมาว่า

"ผู้ที่สามารถนั่งบนบัลลังก์แสงสว่างจะต้องใสบริสุทธ์เช่นนี้หมด
ทุกคนเลยรี จึงจะสามารถเข้าใกล้ตัวตนของเฮ่าเทียนได้มากกว่าผู้ใด
ทว่าใสบริสุทธ์แล้วเป็นไร สามารถสะท่อนทุกสรรพสิ่งในโลกได้อย่าง
แม่นยำแล้วเป็นไร ถ้าหากโลกเป็นสีดำ พวกเจ้าก็จะเป็นสีดำอย่างนั้น
สิ มีนาเล่า จึงมีจ้าวบัลลังก์แสงสว่างหลายคนทีเลือกเดินทางผิด"

เวยกวงหมีงส่ายหน้าตอบอย่างยิ้มแย้ม

"ใสบริสุทธ์ย่อมไร้สี ทว่าสีดำไม่เพียงไร้สี ยังไร้ความสว่างไสวอีกด้วย
เจ้ากับข้าอาศัยอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียน ไส
บริสุทธ์ก็คือสว่างไสว คือศัตรูของความมืดมิด"

พอได้ยินคำว่า 'ศัตรูของความมืดมิด' เหยียนเช่อกก็เงยบัง
ไปเป็นคิ้ว ก่อนเงยหน้าขึ้นสบตาสหายเก่า ถามด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"เจ้ายังจำเหลี่ยมเชิงได้หรือไม่"

เวยกวงหมีงขมวดคิ้วตอบว่า

"มีหรือจะจำไม่ได้"

เหยียนเช่อกถาม

"มันคือแสงสว่างหรือว่าความมืด"

เว่ยกวงหึงสายหน้า

"เมื่อครั้งที่มันนั่งบัลลังก์พิพากษาและช่านั่งบัลลังก์แสงสว่าง
ข้ามองเห็นบัลลังก์หยกดำมีเลือดสกปรกไหลซึมออกมา จึงเริ่มสงสัย
ในตัวมัน ทว่าก่อนที่ช่าจะทันได้ฉีกหน้ากากของมัน มันกลับมองเห็น
เหตุการณ์ล่องหน้า ซึ่งหลบหนีจากเขาเถาซานไปก่อน สุดท้ายตายภายใต้
คมกระบี่ของเคอเซียนเชิง ที่อาศรมเทพปิดปากไม่ยอมเอ่ยถึงเรื่องราว
ที่เกิดขึ้นรวมถึงคนผู้นี้ก็เพราะเป็นห่วงชื่อเสียงของนิกายเห่าเทียน
แต่ตามความคิดของช่า บั้วสามสิบสองกลับไม่ว่าสีสันจะดงามจับตา
เพียงไร ก็เป็นแค่วันที่มันขึ้นมาแล้วทาสีให้สวยงามเท่านั้น"

เหยียนเซ่อจ้องตามัน กล่าวเสียงหนักว่า

"หลังจากพรรคมารพินาศย่อยยับไปแล้ว อาศรมเทพก็ประกาศ
นิรโทษให้แก่อยอดผู้ฝึกมานพรรคมารจำนวนไม่น้อย หากบอกว่าแสงสว่าง
ไม่มีวันให้ออกาสความมืด แล้วเจ้าจะอธิบายเรื่องนี้ว่าอย่างไร ถ้าบอก
ว่าดีเลือดที่เกิดขึ้นในปีนั้นเป็นเพราะเจ้าต้องการกำจัดเงาดำจึงจำใจ
ต้องลงมือโดยไม่เล็ดวิธี แล้วเงาดำที่อาศรมเทพนิรโทษไปแล้วนั้นเล่า"

เว่ยกวงหึงตอบ

"นั่นไม่เหมือนกัน เงาดำในดวงอันคือบุตรของหึงจวิน*

เหยียนเซ่อได้ยินเช่นนั้นก็เตือดตาลเป็นพินเป็นไฟ ตบโต๊ะตั้งบัง
กระซางเสียงใส

"ไหนเจ้าจึงดันทุรังถึงเพียงนี้ โลกแห่งความมืด** เป็นเพียงแค่
ตำนานที่เล่าสืบต่อกันมา ไม่เคยปรากฏให้เห็น! ปีนั้นเจ้าปลอมคำสั่งของ

* หึงจวิน (冥君) มีความหมายเหมือนหึงหวัง (冥王) แปลตรงตัวว่าราชาแห่งความมืด เป็นอีกชื่อ
หนึ่งของพญามารตามคติความเชื่อของชาวจีน

** โลกแห่งความมืด อีกนัยหนึ่งหมายถึงนรก มาจากคำว่า หึงเจี่ย (冥界) ซึ่งพ้องเสียงกับ หึงเจี่ย
(明界) ที่แปลว่าโลกแห่งแสงสว่าง

เจ้านิกาย ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมนองเลือดในเมืองฉางอัน สุดท้ายก็ไม่สามารถหาตัวบุตรของหมิงหวังอะไรนั่นพบ แต่เพราะเหตุใดจนถึงบัดนี้ เจ้าก็ยังมงายเลอะเลือดไม่สร้างซาเล่า!"

เว่ยกวงหมิงเลิกคิ้วแย้งมาว่า

"ความจริงแล้วปีนั้นไม่ว่าจะเป็นเจ้าอารามหรือเจ้านิกาย พวกมันล้วนเชื่อในสิ่งที่ข้ามองเห็น"

เหยียนเซ่อจ้องตามันพลางกล่าวเสียงเย็นเยียบ

"แต่ผลกลับกลายเป็นว่าเจ้าถูกจับขังอยู่ในศาลามีด!"

เว่ยกวงหมิงสบตามันแว่หนึ่ง ตอบเสียงราบเรียบ

"ข้าคือแสงสว่างในโลกนี้ ผู้ที่ติดตามข้าจะไม่มีทางเดินไปหาความมืด ต้องได้รับแสงแห่งชีวิต ผู้ที่สงสัยข้าจะต้องเดินอยู่ในความมืด ไม่มีวันหลุดพ้นตลอดกาล"

เหยียนเซ่อเห็นมันยังยืนกรานเช่นนั้นก็สะบัดแขนเสื้อ ตวาดเสียงกร้าว

"ถ้าอย่างนั้นเจ้าบอกข้ามา เงาดำที่เจ้าเห็นตกลงอยู่ที่ใดกันแน่! บุตรของหมิงหวังอยู่ที่ใดกันแน่! เจ้ามาฉางอันเพื่อต้องการฆ่าใครกันแน่!"

เว่ยกวงหมิงตอบเสียงอ่อนลง

"ข้าก็ไม่รู้"

เหยียนเซ่อไต่ยืนเช่นนั้นใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มขมขื่น กล่าวเสียงแหบพร่าด้วยความเศร้าใจ

"เพื่อกำจัดคนที่ไม่รู้ว่าเป็นใคร และไม่รู้ว่าตนเป็นบุตรของหมิงหวังจริงหรือไม่ ปีนั้นต้าเสินกวนผู้มีจิตใจใสกระจ่างดุจกระจก สว่างใสดุจตะเกียง ถึงกับกลายเป็นปีศาจร้ายที่สองมือเปื้อนเลือด ยอมถูกขังในศาลามีดอย่างเต็มใจนานถึงสิบสี่ปี ทำให้ผู้คนมากมายต้องรู้สึกเจ็บปวดใจ หรือว่าเจ้าไม่ล้านี้กเสียใจเลยแม้แต่น้อย"

เว่ยกวงหมิงเสียบไปนาน โบหน้าเหยียนมีร่องรอยของความสับสนจากการทบทวนการกระทำของตัวเอง แต่แล้วความสับสนก็เปลี่ยนเป็นความสงบหนักแน่นอย่างรวดเร็ว

"ที่ข้าทำก็เพราะรู้ว่ามันมีตัวตนอยู่"

เหยียนเซ่อขมวดคิ้วถามเสียงห้วน

"เช่นนั้นมันเป็นใคร"

เว่ยกวงหมิงมองความมืดที่ค่อยๆ เข้าปกคลุมร้านเหล่าปีใจ ตบเสียงราบเรียบ

"ในเมื่อเป็นบุตรของหมิงหวังก็ย่อมต้องซ่อนตัวได้มิดชิด เป็นไปได้ว่าจวบจนบัดนี้แม้แต่มันก็ยังไม่รู้ฐานะของตัวเอง เจ้าถามข้าว่ามันคือใคร ข้าไม่มีปัญญาให้คำตอบ แต่ปีนั้น ในเมื่อข้าสามารถมองเห็นว่ามันอยู่ในดวงอัน มันก็ต้องมีตัวตนอยู่จริงไม่ว่ามันจะหนีจากจวนแม่ทัพไปได้ หรือโชคคือรอดชีวิตจากกองซางศพในหมู่บ้านติดชายแดนแคว้นเยียนไปได้ มันก็คือมัน"

ทันใดนั้นเว่ยกวงหมิงก็ขมวดคิ้วหันไปถามซังซัง

"เป็นอะไรไป"

โบหน้าคอนข้างค้ำของซังซังตอนนี้ขีดเผือด มือทั้งสองขยุ้มชายเสื้อไว้แน่น พอถูกถามก็ตอบเบาๆ ว่า

"ไม่รู้เป็นอะไร ลุง ก็รู้สึกเห็นอยขึ้นมา"

เว่ยกวงหมิงกล่าวอย่างเวทนา

"เช่นนั้นก็รีบไปนอนเถอะ"

ซังซังหันไปมองเหยียนเซ่อต้าซื่อ เข้มปากไม่พูดจา

เหยียนเซ่อถอนใจกล่าวว่า

"หากศิษย์ข้ารู้ว่าข้าไม่ยอมให้เจ้าได้พักผ่อน จะต้องไม่ปล่อยข้าแน่"

วางใจเถอะ พวกเราไม่ฉวยโอกาสตอนที่เจ้าหลับตอยตีกันหรือก จะต้อง
ตะโกนปลุกเจ้าก่อนอย่างแน่นอน"

เว่ยกงหวิงกล่าวกับเงินผีผี

"ฟ้ามืดแล้ว คนที่เจ้ารอมาถึงแล้ว เจ้าก็ไปเถอะ"

เงินผีผีเซ็ดเหงื่อที่วันนี้เอาแต่หยาดหยดลงมาตามหน้าผาก
ไม่ยอมหยุด ก่อนประคองมือค้อมเอวคารวะผู้อาวุโสทั้งสองอย่างนอบน้อม
จากนั้นผลึกประตูเดินออกจากร้านเหล้าปีใจไป

ในลานหลังบ้าน ไม้สนที่ใช้รมเนื้อยังคงส่งควันอยู่ แทนที่จะตรง
เข้าห้องนอน ชังชังกลับแหวะดูสุ่มพินอยู่อีกเป็นพัก และอาจเป็นเพราะ
ดวงตานางถูกควันรมจึงแดงเล็กน้อย

เหมือนเช่นทุกวัน หลังจากล้างหน้าล้างเท้าเสร็จนางก็คลาน
ขึ้นเตียงเตา มุดเข้าใต้โปงผ้าห่มที่เย็นเฉียบ นอนลืมตามองดวงดาว
เคลื่อนฟ้านอกหน้าต่าง คิดว่าหากตอนนี้นายน้อยกำลังมองแสงดาวอยู่
ก็คงจะเริ่มพูดจาเพื่อเจ้าเหมือนเคย

เพราะความขี้เหนียวเป็นเหตุ ฟันเตียงเตาจึงเย็นยะเยือก อากาศ
ในเมืองฉางอันปีนี้หนาวกว่าปีที่แล้วอยู่บ้าง ชังชังนอนขดตัวอยู่ลึกลับ
ก็ยังไม่รู้สึกถึงความอบอุ่น อดยกมือขึ้นเป่าสองครามิได้

แสงดาวส่องให้เห็นฝ่ามือ บนนั้นมีรอยเล็บจิกจนห้อเลือดอยู่
หลายรอย

ตอนเย็นฟังอาจารย์พูดถึงจวนแม่ทัพกับหมู่บ้านติดชายแดน
แคว้นเยียน นางบังเกิดความกลัวอย่างมหันต์ หากมิใช่เพราะใช้ความ
เจ็บปวดมาช่มเอาไว้ บางทีนางอาจตัวลั่นจนเป็นที่ผิดสังเกตก็ได้

หญิงชเวียไม่เคยเล่าเรื่องจวนแม่ทัพให้นางฟัง แต่นางรู้ เพียงแต่
ไม่เคยถาม หญิงชเวียฆ่าจางอี่ฉี ฆ่าช่างตีเหล็ก นางก็รู้ กระทั่งว่ายังเขียน

โคลงที่ไม่ค่อยไพเราะสักเท่าไรให้ด้วย แต่นางก็ยังไม่ถาม

หญิงเขียวยังไม่อยากพูดถึง นางจึงไม่คิดจะถามไถ่ ก็เหมือนกับที่หญิงเขียวยเคยบอกไว้ นางไม่โง่ เพียงแค่ลืมที่เท่านั้น แต่ยามที่ต้องการฉลาดขึ้นมา นางกลับฉลาดกว่าใครๆ ดังนั้นนางจึงรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

"บุตรของหมิงหวัง...ฟังดูน่ากลัวยิ่ง"

ซังซังซุกแค้นเข้ากับหมอนเย็นเฉียบ มองแสงดาวที่นอกหน้าต่างรำพึงขึ้นมาว่า

"แต่ข้าก็อยู่กับท่านมานานหลายปีแล้ว พวกเราก็แค่ไม่ให้ใครรู้เหมือนเดิมก็แล้วกัน"

"ได้ยินว่าพวกมันกำลังเล่นหมากล้อมกัน"

"พวกมันเล่นจบกระดานไปแล้วเมื่อตอนพลบค่ำ"

"แต่พวกเรายังเล่นไม่จบ เจ้าต้องเล่นเป็นเพื่อนเราก่อน"

"ฝ่าบาท เดินหมากก็ย่อมต้องมีเวลาเลิกรา"

"คืนนี้เราอนไม่หลับ ต้องหาทางฆ่าเวลา"

ภายในห้องทรงพระอักษรของวังต้องห้าม จักรพรรดิตำดั่งหลี่จิ้งอี้ทอดพระเนตรกระดานหมากเบื้องหน้าพระพักตร์พลางตรัสอย่างหงุดหงิด พระทัย หมากกระดานนี้เริ่มเดินตั้งแต่ตอนกลางวัน ยามนี้ดีก่ดื่นค่อนคืนแล้ว ยังเพิ่งเล่นไปได้ครึ่งหนึ่ง พระองค์จึงทรงรู้สึกหงุดหงิดอยู่บ้าง

หลวงจีนหวงหยางยิ้มเพื่อน ๆ กล่าวว่า

"ฝ่าบาท ด้านฉนวนระดับจ้าวบัลลังก์แสงสว่างกับเหยียนเซ่อต้าซื่อ ตอนนี้นับได้ว่าเป็นยอดคนในโลกุตระแล้ว คนในโลกียะอย่างอาตมาไม่ว่าจะรับมืออย่างระมัดระวังรอบคอบเพียงใดก็มีได้บังเกิดผลอะไรมากนัก"

คำคืนนี้บรรยาศในเมืองฉางอันเต็มไปด้วยความตึงเครียด นอกจากร้านเหล้าปี่ไฉนในซอยสี่สิบเจ็ดแล้ว วังต้องห้ามยอมเป็นสถานที่ที่มีการคุ้มกันเข้มงวดที่สุด ตามกฎที่วางไว้ หากราชครูหรือชิงชานไม่อยู่ หลวงจิ้นหวงหยางในฐานะพระอนุชาแห่งต้าถังจะต้องคอยติดตาม อารักขาไม่ห่างพระวรกายแม้แต่ซุนเดียว

จักรพรรดิทรงยื่นพระหัตถ์ปิดตัวมากในกระดานจนกระจัดกระจาย ก่อนทรงพระดำเนินออกจากห้องทรงพระอักษรไปหยุดอยู่ตรงหน้า ต้นไม้ที่ยังมีหิมะหลงเหลืออยู่ตามกิ่ง ทอดพระเนตรเมืองฉางอันภายใต้ แสงดาว แล้วจู่ๆ ก็ตรัสขึ้นว่า

"เจ้าเชื่อคำเล่าลือที่ว่าโลกแห่งความมืดจะมาเยือนหรือไม่"

หลวงจิ้นหวงหยางพนมมือเสียบไปสักครู่ ก่อนส่ายหน้า

ลมเย็นพัดโชยมาหอบหนึ่ง จักรพรรดิทรงพระภาสะเสียงพระภาสะ ดังขึ้นเรื่อยๆ จนสุดท้ายทรงจับพระอูระ พระวรกายถึงกับังอู๋ม แต่ก็ทรงโบกพระหัตถ์ขับไล่เหล่าชั้นที่และนางกำนัลที่ต่างรีบเดินเข้ามาให้ ถอยออกไป แล้วทรงหยิบผ้าซับพระพักตร์ออกมาเช็ดที่มุมพระโอบนุ้ สยบพระเนตรกวาดมองสี่สนของราตรีที่ปกคลุมอยู่ทั่ว รับสั่งว่า

"เราเพียงแต่คิดว่าหากโลกแห่งความมืดมีอยู่จริง มิใช่เป็นเพียง คำเล่าลือ เช่นนั้นถ้าต้องมาก็ขอให้มาเร็วหน่อย"

หลวงจิ้นหวงหยางฟังความหมายอันไม่เป็นมงคลที่ซ่อนอยู่ใน พระราชดำรัสออก ยิ่งพอนึกถึงเสียงพระภาสะเมื่อครู่ก็ขมวดคิ้วกล่าว อย่างเป็นกังวล

"อาการพร่องเย็นของฝ่าบาทกำเริบ ตรงนี้มีลม ทรงกลับเข้าห้อง เถิด"

จักรพรรดิทรงส่ายพระพักตร์ ตรัสว่า

"จอมปราชญาเคยบอกว่าอาการพร่องเย็นภายในตัวเรามีได้หนักหนาสาหัส ขอเพียงควบคุมเอาไว้ได้ก็จะไม่กระโดดออกมาสร้างปัญหา แต่หากเราไม่สามารถคุมได้ นั่นเท่ากับเป็นชะตาชีวิตของเรา"

หวงหยางแม้จะมีตำแหน่งเป็นพระอนุชาแห่งต้าถัง แต่ถึงอย่างไรก็ไม่เหมือนกับราชครูหลี่ชิงซานที่อยู่ใกล้ชิดกับองค์จักรพรรดิมานาน จึงไม่รู้เรื่องราวระหว่างโอรสสวรรค์แห่งต้าถังกับบุตรธิดาจากพรหมมารที่ เกิดขึ้นเมื่อนานแสนนานมาแล้ว ดังนั้นพอได้ยินถ้อยรับสั่งนี้ ไม่เพียงเป็นกังวล ยังรู้สึกงุนงงไม่น้อย คิดในใจ หรือแม้แต่จอมปราชญาก็ไม่มีหนทางรักษาอาการพร่องเย็นในพระวรกายของฝ่าบาทให้หายขาด?

ตอนเงินฝี้ฝี้เดินออกจากร้านเหล้าปี้ไจ๋ แสงโคมทั้งหมดในซอย สี่สิบเจ็ดพลันดับลงพร้อมกัน ท่ามกลางเงาตะคุ่มรอบด้าน หมวกโบราณทรงสูงใบหนึ่งลอยเด่นเป็นสง่า เงินฝี้ฝี้ยกมือกุมศีรษะ รีบเดินไปยืนด้านหลังของผู้สวมอย่างสงบเสงี่ยม

ศิษย์พี่รองมองประตูที่ปิดสนิทของร้านเหล้าปี้ไจ๋ด้วยสีหน้าสงบเยือกเย็น ทว่าสายตากลับแฝงแววฮึกเหิมตื่นเต้นเอาไว้

ในซอยเงียบสงัดไร้ซึ่งผู้คน ประตูร้านขายของเบ็ดเตล็ดต่างๆ รวมถึงร้านขายของเก่าปลอมต่างๆก็ปิดสนิท ใต้ต้นไม้ริมกำแพงสีเทา มิทราบว่เก้าอี้ตัวหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากที่ใด ศิษย์พี่รองนั่งอยู่บนนั้น ตัวตรงแนวรวากับต้นสนที่ยังรากอย่างมั่นคงบนหน้าผา ข้างกายมีเด็กรับใช้ที่น่ารักไร้เดียงสาคนหนึ่งยืนอย่างสงบราวกับเป็นก้อนหินสีขาวที่อยู่ใต้ต้นสน

ศิษย์พี่รองจ้องประตูร้านเงียบๆ สักพักก็เอ่ยปากถามอย่างอดรันทนไม่ไหว

"จนถึงไม่สู้กันสักที"

เงินผีผีก็หันหน้าตอบอย่างนอบน้อม

"ตอนที่ข้าออกมา พวกมันยังสนทนารำลึกถึงความหลังกันอยู่"

ใบหน้าเคร่งขรึมของศิษย์พี่รองปรากฏแว่ไม่พอใจขณะกล่าวว่า

"คนเฒ่าคนแก่ทำอะไรก็อดอายียดายด ในเมื่อต่างคนต่างยืนกรานว่าตัวเองถูก สุดท้ายแล้วก็ต้องตัดสินกันด้วยกำปั้น จะมาพิธีพิธีกันอยู่ทำไม เชื่องช้าเยี่ยงนี้ไม่มีทางเป็นวิญญูชนได้หรอก"

เงินผีผีหนึ่งเงียบ มิกล้าแสดงความคิดเห็นใดๆ ออกมา

คิ้วที่ตรงเหมือนพู่กันของศิษย์พี่รองยามนี้เล็กสูง มันทั้งกระพือออกเลื้อย ทั้งจัดหมวดหมู่ซึ่งเดิมทีก็ตรงอยู่แล้วให้ตรงยิ่งขึ้น กล่าวอย่างหงุดหงิดใจว่า

"ไม่ลงมือกันสักที หรือต้องให้ข้านั่งรอทั้งคืน"

เงินผีผีรู้ว่าศิษย์พี่รองไม่อยากเสียเวลาไปกับการรอคอยในสิ่งที่เปล่าประโยชน์ พอเห็นอีกฝ่ายผุดลุกขึ้นทำท่าจะเดินเข้าไปในร้าน หัวใจก็แทบหยุดเต้นทันที

ตำแหน่งกวนหนวยแสงสว่างกับเหยียนเซอตำซือกำลังเผชิญหน้ากันอยู่ในร้านเหล้าปี๋ไจ หากเพิ่มศิษย์พี่รองเข้าไปอีกคน ผู้ใดจะรู้ว่าจะเกิดคลื่นลมขนาดใหญ่อโตมโหฬารสักเพียงใด ซอยแห่งนี้ยังจะเหลือเศษกระเบื้องอยู่สักกี่ชิ้น

คิดถึงตรงนั้นมันก็รีบคว้าแขนเสื้อของอีกฝ่ายเอาไว้แน่น ลืมเลือนไปแล้วว่าปกติตัวเองเกรงกลัวศิษย์พี่รองเพียงใด อีกทั้งยังไม่สนว่าศิษย์พี่รองไม่ชอบให้คนอื่นมาแตะต้องเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่อยู่เป็นที่สุด โพล่งออกไปด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่น

"ศิษย์พี่ เข้าไปไม่ได้เด็ดขาด"

ภัยร้ายแฝงตัวอยู่ในดวงอัน ทุกกลุ่มต่างกระจายกันออกตามหา
แต่ทั้งที่อีกฝ่ายสองประกายแสงสว่างจรัสผดุงตำแหน่งอดีตเจ้าบิลลิ่งก็แสงสว่าง
แล้วคนกลับหาไม่เจอไปได้อย่างไร!

จากกล่าวได้ว่าดวงอันยามนี้ทุกแห่งหนล้วนไม่ปลอดภัย
เว้นแต่เพียงร้านขายภาพเขียนลายพู่กันใบชอยสี่สิบเจ็ดซึ่งมีสาวใช้ตัวเล็กๆ เพ็ญอยู่ลำพัง

...ไม่สิ บัดนี้ร้านเหล่านี้ใจได้รับเสียงเขยเรธาไว้นคนหนึ่ง ชังชังจึงมิได้อยู่ลำพัง

ดังนั้นคนจึงปลอดภัยอยู่ในสถานที่แห่งเดียวที่แสนจะปลอดภัย

แล้วก็เพราะเหตุนี้ ดวงอันจึงยังปลอดภัย

แต่พายุที่สงบลงชั่วขณะก็กลับมาเริ่มพัดโหมอีกครั้ง

เมื่อประตูร้านเหล่านี้ใจเปิดออกต้อนรับเหล่ายอดคนซึ่งแวะเวียนมาโดยบังเอิญ

พาคหนึ่งคืออาจารย์ของตน

อีกพาคคืออาจารย์อีกคนของนายน้อย

หรือนี่คือบททดสอบที่เข้าเทียบประชันลงมาให้แก่ชังชัง!!

บิยายกำลังภายใน

ISBN 978-616-06-2065-4

9 786160 620654

ราคา 229 บาท